

Biz havuzuna ulaşmak

Almanya'dan isim belirtmeyen okuyucumuz: “Tam ihlâsa muvaffak olmanın en kolay, en etkili ve en tehlikesiz yolu nedir?”

Tam ihlâsa muvaffak olmak, bu dini, dinin sahibi olan Allah’a teslim etmekle, bir kul olarak O’na teslim olmakla ve O’nun yolunda ve önünde kendinden geçmekle başlar. Yani kendimizi mânâ-yı ismiyle değil; mânâ-yı harfiyle tanımlamakla, yani kendimizi müstakil bir isim olarak değil; bir ismi tamamlayan harf olarak görmekle başlar. Kendimizi, bir ismi tamamlayan harf olarak gördüğümüz dakikada benlik dâvâsı kalkar; “biz olma” şuuru devreye girer. Kendimizi “biz” olarak hissettiğimiz an, şahsî hiçbir kaygımız, ne makam, ne unvan, ne isim, ne resim, hiçbir derdimiz kalmaz. Benlik handikabını böylece aşabildiğimiz ölçüde, kendimizi “biz” havuzuna atmamız, “biz” havuzunda erimemiz, “biz” havuzunda kendimizden geçmemiz mümkün olur. Tam ihlâsa muvaffak olmanın en kolay ve en sağlıklı yolu da, işte bu “biz” havuzunu kavramaktan geçer. Çünkü burada bütün şeref “biz”e âittir, bütün şân havuzdaki herkesindir, bütün kıymet bütün fertlerindir, bütün başarı içinde eridiğin sosyal yapının bünyesinin harcını teşkil eder.

Benliğini dâvâsı içinde eriten ve sahip olduğu şeref ve makamı içinde bulunduğu sosyal yapı ile paylaşan Bedüzzaman Saîd Nursî, davranışlarıyla, sözleriyle ve topyekun hayatıyla, tam ihlâsa muvaffak oluşun çağdaş bir modelini teşkil eder. Peygamber Efendimiz’in (asm), “İhlâslı olanlar da büyük bir tehlike üzerindedir” hadisinde işâret buyurduğu büyük tehlikelerden uzak durmanın yegâne çaresi Üstad Bedüzzaman’a göre benliğini “biz” kavramı içinde feda etmektir.

* “Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün kıymet ve hayat ve şeref, o çekirdekten çıkan şecere-i Risâle-i Nûr ve mu’cize-i mâneviye-i Kur’âniyeye geçmiş biliyorum”¹ sözüyle;

* “Ben de sizin bu ders-i Kur’âniye’de bir ders arkadaşınızım... Ben makam sahibi değilim”² ifâdesiyle;

* “Ben bir çekirdektim, çürüdüm gittim... îmân ile Cehennemden birkaç adamın kurtulmaları için, Cehenneme girmeyi kabul ederim”³ beyânıyla;

* “Said yoktur; Said’in kudret ve ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakîkattır, hakîkat-i îmâniyedir”⁴ kaydıyla;

* “Nurdaki ihlâsı bozmamak için, uhrevî makâmât dahî bana verilse, bırakmaya kendimi mecbur biliyorum”⁵ fedâkârlığı ile;

* “Ben, cemiyetin îmân selâmeti yolunda âhiretimi de fedâ ettim. Gözümde ne Cennet sevdâsı var, ne Cehennem korkusu! Cemiyetin, yirmi beş milyon Türk cemiyetinin îmânı nâmına bir Saîd değil, bin Saîd fedâ olsun. Kur’ân’ımız yer yüzünde cemaatsiz kalırsa Cenneti de istemem. Orası da bana zindan olur. Milletimizin îmânını selâmette görürsem, Cehennemin alevleri içinde yanmaya râzıyım”⁶ beyanıyla Bedüzzaman, tam ihlâsı yakalamanın ve muhafaza etmenin en tehlikesiz yolunun kendi nefsinin bu yolda toprak bilmekten, vücudunu Yaratıcısına fedâ etmekten ve benliğini “biz havuzunda” eritmekten geçtiğini gösterir.

Dipnotlar:

1- Sikke-i Tasdîk-i Gaybî, s. 120

2- Emirdağ Lahikası, s. 367

3- a.g.e., s. 377

4- a.g.e., s. 317

5- a.g.e., s. 233

6- Tarihçe-i Hayat, s. 544